

Daugiau nei 13 metų besimaitinusi vien Eucharistija

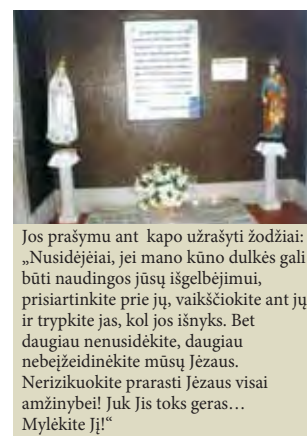
PALAIMINTOJI ALEKSANDRINA MARIJA DA KOSTA

PORTUGALIJA, 1904 – 1955 M.

Būdama 21 metų, Aleksandrina tapo paralyžiuota po dramatiško įvykio, kai bėgo nuo smurto grėsmės. Ji nepasidavė liūdesiui ir vienatvei, bet mąstė: „Jėzau, kaip Tu esi kalinys tabernakulyje, taip ir aš čia esu kalinė ant savo lovos, tad galime palaikyti vienas kitam draugiją.“ Po fizinių kančių dėl paralyžiaus prisidėjo mistinės kančios: ketverius metus kiekvieną penktadienį ji patyrė Jėzaus kančios skausmus. Po šio laikotarpio dar 13 metų iki pat mirties ji maitinosi tik Eucharistija. Aleksandrinės gyvenimas tapo nuolatine malda už nusidėjėlių atsivertimą.

Aleksandrina Marija da Kosta

Jos prašymu ant kapo užrašyti žodžiai: „Nusidėjėiai, jei mano kūno dulkės gali būti naudingos jūsų išgelbėjimui, prisiartinkite prie jų, vaikščiokite ant jų ir trypkite jas, kol jos išnyks. Bet daugiau nenusidėkite, daugiau nebeįžeidinkite mūsų Jėzaus. Nerizikuokite prarasti Jėzaus visai amžinybei! Juk Jis toks geras... Mylėkite Jį!“

Aleksandrinės laiškas, parašytas jos pačios ranka

Tėvas Emanuelis Vilaras, vienas iš Aleksandrinės dvasios vadovų

Jėzuitas tėvas Pinho ypatingai lydėjo Aleksandriną. Jo dėka daugelis jos raštų buvo perduoti popiežiui

Aleksandrina with her mother and sister

Aleksandrina su vienu iš savo dvasios vadovų

Aleksandrinės namai Balazare

Aleksandrina kiekvieną penktadienį nuo 1938 iki 1942 m. tris valandas išgyveno Jėzaus kančias

Aleksandrina Marija gimė 1904 m. kovo 30 d. Balazare, Portugalijoje. Būdama 14 metų, norėdama išvengti trijų vyrų užpuolimo ir išsaugoti savo skaistybę, ji iššoko pro langą, tačiau neišvengė sužeidimų. Pasekmės buvo baisios, nors ir pasireiškė ne iš karto. Po kelerių metų ji jau buvo prikaustyta prie lovos dėl paralyžiaus. Nuo jo Aleksandrina kentėjo likusius 30 gyvenimo metų. Tačiau ji nenusiminė, bet patikėjo save Jėzui šiais žodžiais: „Jėzau, kaip Tu esi kalinys tabernakulyje, taip ir aš čia esu kalinė ant savo lovos, tad galime palaikyti vienas kitam draugiją.“ Ji ėmė išgyventi vis stipresnius mistinius potyrius ir nuo 1938 m. spalio 3 d., penktadienio, iki 1942 m. kovo 24 d. net 182 kartus fiziškai ir dvasiškai išgyveno Jėzaus kančias, taip pat šėtono sukeltus fizinius sužalojimus ir pagundas nukreiptas prieš tikėjimą. Nuo 1942 m. iki pat

mirties Aleksandrina maitinosi vien tik Eucharistija. Taip pat gydymo laikotarpiu Foce del Douro ligoninėje netoli Porto keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų ji buvo prižiūrima kelių gydytojų, kai pasninkavo ir ją ištiko anurija (šlapimo nebuvimas). Po dešimties ilgų paralyžiaus metų, kuriuos ji paaukojo kaip eucharistinę atgailą už nusidėjėlių atsivertimą, 1935 m. liepos 30 d. jai pasirodė Jėzus ir pasakė: „Aš tave atidaviau į pasaulį, kad tik iš manęs semtumeisi gyvybės ir liudytum visiems, kokia brangi yra Eucharistija. [...Stipriausia grandinė, laikanti sielas šėtono vergijoje, yra kūno ir netyrumo nuodėmės. Dar niekada nebuvo taip išplitusios ydos, nedorybės ir nusikaltimai kaip šiandien! Dar niekada nebuvo tiek daug nuodėmės [...] Eucharistija - Mano Kūnas ir Kraujas - štai yra pasaulio išgelbėjimas.“

1949 m. rugsejo 12 d.

jai taip pat pasirodė švenčiausioji Mergelė Marija su rožiniu rankoje ir pasakė: „Pasaulis yra agonijoje ir miršta nuodėmėje. Mano troškimas yra malda, mano troškimas yra atgaila. Šiuo savo rožiniu apsauguju visus, kuriuos myliu, ir visą pasaulį.“

1955 m. spalio 13 d., per paskutinio Švenčiausiosios Motinos apsiėmimo Fatimoje metines, Aleksandrina sušuko: „Esu laiminga, nes esu pakeliui į dangų.“ Ji mirė tą pačią dieną, 19.30.